

Arrest

nr. 348 515 van 11 juni 2026
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VERHEYEN
Gillès de Pélichylei 148
2970 's Gravenwezel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2025 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2025 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nrs. X en X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Russische nationaliteit, bent Tsjetsjeen en afkomstig uit Urus-Martan. U werkte als beveiligers bij het Tsjetsjeense energiebedrijf in Grozny.

In 2012 en 2014 werd u twee maal gearresteerd omdat een vriend van u, I. (...), zich aansloot bij de rebellen.

U werd gefolterd en ondervraagd over de verblijfplaats van I. (...). Nadat I. (...) in 2014 overleed hield dit op.

In 2016 werd de leiding van het energiebedrijf overgenomen door de clan Kadyrov. S. R. (...), een neef van A. D. (...), werd uw nieuwe chef. Vervolgens verslechterden de werkomstandigheden, u moest werken op vrije dagen en er werd een percentage afgehouden van uw loon, ten voordele van het fonds Akhmat Kadyrov. U uitte uw ongenoegen onder collega's en werd in maart 2017 opgepakt.

U werd naar de ROVD in Leninske rayon gebracht waar u gefolterd werd. Ze eisten dat u anderen met kritiek op Kadyrov verried. Daarna werd u nog vier keer opgeroepen om naar de ROVD te gaan, eind mei werd u gewaarschuwd dat het de laatste kans was.

Op 31 mei 2017 verliet u Rusland. U diende een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in, hetgeen geweigerd werd. Op 31 maart 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

U vreest bij terugkeer naar Rusland gearresteerd te worden en naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer. Uw paspoort, bewijzen van uw werk, diploma sport, medisch document verwondingen, en een USB-stick bevattende video's over Kadyrov en zijn beleid. U trachtte dezelfde video's ook per e-mail aan het CGVS te bezorgen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Er moet vooreerst worden beklemtoond dat uw verzoek in Frankrijk werd afgewezen, omdat aan uw vluchtrelaas geen geloof kon worden gehecht (Dossier FR). Dit ondergraaft al drastisch de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tevens moet vastgesteld worden dat wat betreft de directe aanleiding van uw vertrek, uw verklaringen in België en Frankrijk niet overeenstemmen. U verklaart dat u ontevreden was over de verplichte bijdrage aan het fonds Kadyrov (NPO, p.11). In België verklaarde u dat deze kritiek in het geheim geleverd werd, onder collega's (NPO, p.12). Nadat er iemand geklikt had werd u gearresteerd. De autoriteiten eisten uw medewerking om andere collega's te verraden, u weigerde en zou daarom gefolterd zijn (NPO, p.10). In Frankrijk daarentegen verklaarde u dat u tegen uw chef gezegd had dat u voor de laatste keer betaald had. Hierna werd u gearresteerd. U werd beschouwd als vijand van Kadyrov vanwege uw weigering te betalen (Dossier FR, VI, 2,5). Daarnaast verklaarde u in Frankrijk dat u van 26 april 2017 tot 10 mei 2017 vastgehouden werd in de ROVD van OeroesMartan. U werd ondervraagd en gefolterd door de FSB omdat uw neef per ongeluk een drone liet neerstorten in militair gebied (Dossier FR, VI, 70-78). U verklaarde in België niets over deze neef en zijn drone. De vaststelling dat uw verklaringen over de directe aanleiding van uw vertrek dermate verschillen doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts was u in staat per vliegtuig en met uw eigen paspoort, eerst naar Moskou en vervolgens naar Spanje te reizen (verklaring DVZ, 30, 37). Dit is weinig aannemelijk indien u te maken had met zwaarwichtige problemen met de autoriteiten, waaronder de FSB.

Verder is het niet aannemelijk dat u tussen 2012 en 2014 een aantal keer gearresteerd en gefolterd werd vanwege de activiteiten van uw vriend I. (...) bij de rebellen (NPO, p.15). Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in 2014 een operatie tegen de rebellen plaatsvond waarbij de 21-jarige I. K. (...) uit Urus-Martin omkwam (Jamestown, toegevoegd aan uw administratief dossier). Gezien deze I. (...) uit hetzelfde dorp kwam als u is het aannemelijk dat u wist wie hij was. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat u omwille van I. (...) verschillende keren gearresteerd en gefolterd werd door de autoriteiten. Uw verklaringen zijn ontwijkend en niet consistent. Eerst verklaarde u niet over I. (...) te willen spreken omdat het niet relevant zouden zijn (NPO, p.6) en dat I. (...) niets met uw latere problemen te maken had (NPO, p.14). Dit stemt niet overeen met uw verklaring dat tijdens de ondervragingen in 2017 I. (...) wel degelijk genoemd werd (NPO, p.15). Het gegeven dat u in de periode 2012-2014 werk vond als beveiligers bij het ministerie van energie en

een internationaal paspoort bekwam, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze arrestaties. Er kan immers aangenomen worden dat indien de autoriteiten u verdachten van banden met terroristen, ze zouden verhinderen dat u deze job of uw paspoort kon verkrijgen. U geeft zelf ook aan dat als er vroeger problemen waren geweest, u daar niet had kunnen werken (NPO, p.15).

Uit bovenstaande volgt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vluchtrelaas.

U verklaart dat de wijkagent in 2022 langskwam bij uw ouders. De wijkagent zei mondeling dat indien u zes maanden naar Oekraïne zou gaan als soldaat, uw problemen voorbij zouden zijn (NPO, p.15). Hierover moet het volgende opgemerkt worden.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betrof in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie.

De situatie op vlak van mobilisatie in Tsjetsjenië verschilt echter fundamenteel van die in de rest van de Russische Federatie. De Tsjetsjeense autoriteiten maken op grote schaal gebruik van verschillende vormen van dwang om zogenaamde vrijwilligers in te lijven. Hierbij worden voornamelijk critici van het Tsjetsjeense regime en/of de oorlog in Oekraïne geviséerd alsook personen die eerder reeds onder de negatieve aandacht van de Tsjetsjeense autoriteiten zijn gekomen (zie *Russie/Tchétchénie : conséquences du refus de servir* beschikbaar op

https://www.ecoi.net/en/file/local/2126599/230831_RUS_chechnya_military_service_FR.pdf en Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan evenwel niet a priori worden aangenomen dat er een veralgemeend risico is voor elke Tsjetsjeen om het slachtoffer te worden van gedwongen inlijving door de Tsjetsjeense autoriteiten en er zodoende sprake is van groepsvervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Het louter op algemene wijze verwijzen naar de praktijk van gedwongen inlijving in Tsjetsjenië volstaat bijgevolg niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen.

U verbindt uw vrees voor gedwongen rekrutering rechtstreeks aan uw voorgaande problemen met de autoriteiten (NPO, p.16). Aangezien u uw problemen met de autoriteiten niet aannemelijk wist te maken, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweerde gedwongen rekrutering.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx .pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx.pdf)) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw paspoort, bewijzen van uw werk en diploma sport, bevatten persoonsgegevens dewelke niet betwist worden door het CGVS. De medische documenten die u neerlegt staven dat u littekens hebt die zouden kunnen overeenstemmen met de door u beschreven folterpraktijken, maar deze attesten zijn op zichzelf onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het komt u als verzoeker toe om geloofwaardige verklaringen af te leggen over de omstandigheden waarin u deze littekens opliep, quod non in casu. De video's over Kadyrov en zijn beleid bevatten louter algemeen beschikbare informatie, geen informatie over uw persoonlijk relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van “(h)et beginsel van de uitdrukkelijke motivering van administratieve besluiten”, van “(h)et algemene beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de plicht tot voorzichtigheid en zorgvuldigheid” en van “(h)et voordeel van twijfel”. Tevens meent zij dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

3.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.2.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asieliinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asieliinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asieliinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asieliinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het

ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. Bij terugkeer naar de Russische Federatie vreest verzoekende partij te worden gearresteerd en naar de oorlog in Oekraïne te worden gestuurd (notities CGVS, p. 15-16).

3.2.6. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal evenwel bij waar deze in de bestreden beslissing omstandig motiveert dat aan het asielrelaas van verzoekende partij niet het minste geloof kan worden gehecht. In de bestreden beslissing worden in dit verband immers volgende terechte en pertinente vaststellingen gedaan: “ *Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.*

Er moet vooreerst worden beklemtoond dat uw verzoek in Frankrijk werd afgewezen, omdat aan uw vluchtrelaas geen geloof kon worden gehecht (Dossier FR). Dit ondergraaft al drastisch de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tevens moet vastgesteld worden dat wat betreft de directe aanleiding van uw vertrek, uw verklaringen in België en Frankrijk niet overeenstemmen. U verklaart dat u ontevreden was over de verplichte bijdrage aan het fonds Kadyrov (NPO, p.11). In België verklaarde u dat deze kritiek in het geheim geleverd werd, onder collega's (NPO, p.12). Nadat er iemand geklikt had werd u gearresteerd. De autoriteiten eisten uw medewerking om andere collega's te verraden, u weigerde en zou daarom gefolterd zijn (NPO, p.10). In Frankrijk daarentegen verklaarde u dat u tegen uw chef gezegd had dat u voor de laatste keer betaald had. Hierna werd u gearresteerd. U werd beschouwd als vijand van Kadyrov vanwege uw weigering te betalen (Dossier FR, VI, 2,5). Daarnaast verklaarde u in Frankrijk dat u van 26 april 2017 tot 10 mei 2017 vastgehouden werd in de ROVD van OeroesMartan. U werd ondervraagd en gefolterd door de FSB omdat uw neef per ongeluk een drone liet neerstorten in militair gebied (Dossier FR, VI, 70-78). U verklaarde in België niets over deze neef en zijn drone. De vaststelling dat uw verklaringen over de directe aanleiding van uw vertrek dermate verschillen doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts was u in staat per vliegtuig en met uw eigen paspoort, eerst naar Moskou en vervolgens naar Spanje te reizen (verklaring DVZ, 30, 37). Dit is weinig aannemelijk indien u te maken had met zwaarwichtige problemen met de autoriteiten, waaronder de FSB.

Verder is het niet aannemelijk dat u tussen 2012 en 2014 een aantal keer gearresteerd en gefolterd werd vanwege de activiteiten van uw vriend I. (...) bij de rebellen (NPO, p.15). Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in 2014 een operatie tegen de rebellen plaatsvond waarbij de 21-jarige I. K. (...) uit Urus-Martin omkwam (Jamestown, toegevoegd aan uw administratief dossier). Gezien deze I. (...) uit hetzelfde dorp kwam als u is het aannemelijk dat u wist wie hij was. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat u omwille van I. (...) verschillende keren gearresteerd en gefolterd werd door de autoriteiten. Uw verklaringen zijn ontwijkend en niet consistent. Eerst verklaarde u niet over I. (...) te willen spreken omdat het niet relevant zouden zijn (NPO, p.6) en dat I. (...) niets met uw latere problemen te maken had (NPO, p.14). Dit stemt niet overeen met uw verklaring dat tijdens de ondervragingen in 2017 I. (...) wel degelijk genoemd werd (NPO, p.15). Het gegeven dat u in de periode 2012-2014 werk vond als beveiliging bij het ministerie van energie en een internationaal paspoort bewak, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze arrestaties. Er kan immers aangenomen worden dat indien de autoriteiten u verdachten van banden met terroristen, ze zouden verhinderen dat u deze job of uw paspoort kon verkrijgen. U geeft zelf ook aan dat als er vroeger problemen waren geweest, u daar niet had kunnen werken (NPO, p.15).

Uit bovenstaande volgt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vluchtrelaas.”

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij haar verklaringen verkeerd interpreteert, doch zonder zulks *in concreto* hard te maken. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te beweren, stelt de Raad vast dat de door verwerende partij gedane vaststellingen wel degelijk steun vinden in de gegevens van het administratief dossier. Verder merkt de Raad op dat de gedane vaststellingen betrekking hebben op kernelementen van haar asielrelaas en geenszins “*een detail*” betreffen zoals verzoekende partij onterecht voorhoudt.

De Raad benadrukt dat haar verklaring voor de Franse asielinstanties dat zij in 2017 gearresteerd werd nadat zij – openlijk – kritiek had geuit tegen haar chef over de verplichte bijdrage aan het fonds Kadyrov (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1, dossier Frankrijk, interview, onderdeel VI, vragen 2, 5 en 7) wel degelijk duidelijk tegenstrijdig is met haar verklaring voor de Belgische asielinstanties dat zij de kritiek in het geheim, onder collega's, had geuit, maar vervolgens werd geklikt (notities CGVS, p. 10-12). Ook het gegeven dat zij in Frankrijk aangaf tevens problemen te kennen met de FSB – van 26 april 2017 tot 10 mei 2017 werd zij vastgehouden in de ROVD van OeroesMartan en ondervraagd en gefolterd door de FSB omdat haar neef per ongeluk een drone liet neerstorten in militair gebied (administratief dossier,

stuk 6, map landeninformatie, deel 1, dossier Frankrijk, interview, onderdeel VI, vragen 70-78) – maar in België hierover met geen woord rept, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Evenmin houdt het in het licht van haar beweerde zwaarwichtige problemen met de autoriteiten, waaronder – volgens haar verklaringen in Frankrijk – ook de FSB, geen steek dat zij het land per vliegtuig en met eigen paspoort zou verlaten en ook daadwerkelijk kon verlaten (verklaring DVZ, vragen 30 en 37). In het verzoekschrift wordt hieromtrent opgeworpen dat verzoekende partij niet verder bevraagd werd over de manier waarop zij het land verliet, doch zonder dat enige concrete uitleg wordt gegeven die kan verklaren waarom zij ondanks haar problemen het risico nam om per vliegtuig en met haar eigen paspoort het land te verlaten en hierin ook slaagde.

Wat betreft haar problemen tussen 2012 en 2014 omwille van de activiteiten van haar vriend I. bij de rebellen, benadrukt de Raad nog dat de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie weliswaar I.'s bestaan, activiteiten en problemen met de autoriteiten bevestigt, doch *an sich* de problemen die verzoekende partij stelt te hebben gekend omwille van deze persoon niet aantoon. Gelet op haar ontwijkende en inconsistente verklaringen, maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij omwille van I. gearresteerd en gefolterd werd. Zij verklaart in dit verband dat I. niets met haar latere problemen te maken had, doch bemerkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partij eerder wel degelijk nog uitdrukkelijk had aangegeven dat I. tijdens haar ondervragingen in 2017 werd genoemd (notities CGVS, p. 15). Ten slotte is het evenmin plausibel dat verzoekende partij in diezelfde periode werk vond als beveiliging bij het ministerie van energie alsook een internationaal paspoort bewam. Indien de autoriteiten haar verdachten van banden met rebellen, kan aangenomen worden dat ze zouden verhinderen dat zij deze job of haar paspoort kon verkrijgen. De uitleg in het verzoekschrift dat zij destijds geen problemen kende met de FSB en enkel met de Kadyrovtzy werpt hierop geen ander licht, nu onverminderd overeind blijft dat aangenomen kan worden dat haar vervolgers zouden verhinderen dat zij deze job en haar paspoort zou verkrijgen. Dient bovendien benadrukt te worden dat zij sinds 2014 werkte voor een Tsjetsjeens energiebedrijf waarvan de leiding in 2016 werd overgenomen door de clan Kadyrov en dat zij ook na deze overname er aanvankelijk zonder meer kon blijven werken tot aan haar – ongeloofwaardig bevonden – problemen in 2017 wegens het uiten van kritiek op het beleid van het bedrijf (notities CGVS, p. 5 en 9-10).

Omtrent de kritiek in het verzoekschrift dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet werd geconfronteerd met de omissies en/of tegenstrijdigheden in haar verklaringen, wijst de Raad nog op wat volgt.

Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*

De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.*

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder “relevant element”, kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet.

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419)

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde omissies en tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk in het vizier te staan van de Russische en/of Tsjetsjeense autoriteiten wegens kritiek op het regime.

3.2.7. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt bij terugkeer naar Rusland/Tsjetsjenië gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd te zullen worden voor de oorlog in Oekraïne.

De Raad wijst er in dit verband op dat, gelet op de huidige situatie in de Russische Federatie betreffende mobilisatie, het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat geen gevolg werd gegeven aan

een mobilisatieoproep niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, doch dient zulke nood aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken te worden aangetoond. Omtrent de huidige situatie in de Russische Federatie betreffende mobilisatie wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing immers dienstig op het volgende: "Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie.

De situatie op vlak van mobilisatie in Tsjetsjenië verschilt echter fundamenteel van die in de rest van de Russische Federatie. De Tsjetsjeense autoriteiten maken op grote schaal gebruik van verschillende vormen van dwang om zogenaamde vrijwilligers in te lijven. Hierbij worden voornamelijk critici van het Tsjetsjeense regime en/of de oorlog in Oekraïne geviséerd alsook personen die eerder reeds onder de negatieve aandacht van de Tsjetsjeense autoriteiten zijn gekomen (zie *Russie/Tchéchénie : conséquences du refus de servir* beschikbaar op

https://www.ecoi.net/en/file/local/2126599/230831_RUS_chechnya_military_service_FR.pdf en Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan evenwel niet a priori worden aangenomen dat er een veralgemeend risico is voor elke Tsjetsjeen om het slachtoffer te worden van gedwongen inlijving door de Tsjetsjeense autoriteiten en er zodoende sprake is van groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk vervolging die het resultaat is van een bewust en systematisch beleid waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen wegens lidmaatschap van deze groep. Het louter op algemene wijze verwijzen naar de praktijk van gedwongen inlijving in Tsjetsjenië volstaat bijgevolg niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden." Verzoekende partij brengt geen concrete andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet (langer) correct en/of actueel is. Derhalve komt het onverminderd aan verzoekende partij toe in concreto aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Rusland/Tsjetsjenië gemobiliseerd of gedwongen ingelijfd zou worden voor de oorlog in Oekraïne, alwaar zij echter in gebreke blijft.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar vrees voor gedwongen rekrutering rechtstreeks verbindt aan haar voorgehouden problemen met de autoriteiten (notities CGVS, p. 16). Ook in haar verzoekschrift beperkt zij zich tot een loutere verwijzing naar haar eerdere problemen als reden waarom zij riskeert bij terugkeer gedwongen te zullen worden gerekruteerd. Aangezien *supra* is gebleken dat aan haar problemen met de autoriteiten niet het minste geloof kan worden gehecht, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar beweerde gedwongen rekrutering bij terugkeer.

3.2.8. Uit de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie kan evenmin worden afgeleid dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgedroefde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan worden getroffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, dan wel systematisch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van

artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het komt dan ook aan verzoekende partij toe de door haar voorgehouden vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter in gebreke blijft.

3.2.9. De bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 5, map documenten) werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers terecht het volgende gemotiveerd: *“De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw paspoort, bewijzen van uw werk en diploma sport, bevatten persoonsgegevens dewelke niet betwist worden door het CGVS. De medische documenten die u neerlegt staven dat u littekens hebt die zouden kunnen overeenstemmen met de door u beschreven folterpraktijken, maar deze attesten zijn op zichzelf onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het komt u als verzoeker toe om geloofwaardige verklaringen af te leggen over de omstandigheden waarin u deze littekens opliep, quod non in casu. De video's over Kadyrov en zijn beleid bevatten louter algemeen beschikbare informatie, geen informatie over uw persoonlijk relaas.”* Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen.

3.2.10. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

3.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden ingevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging van diens leven of persoon.*

Uit de beschikbare objectieve informatie (zie COI Focus Russische Federatie: Veiligheidssituatie Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië van 22 februari 2024, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/r_a_p_p_o_r_t_e_n_/coi_focus_russische_federatie_veiligheidssituatie_tsjetsjenie_dagestan_en_ingoesjetie_20240222.docx_.pdf) blijkt dat de deelrepublieken Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie een turbulente periode doormaakten die gekenmerkt werd door een gewapende opstand, maar dat de situatie er anno 2024 helemaal anders uit ziet. Tsjetsjenië werd na een hevige onafhankelijkheidsstrijd in 1996 de facto onafhankelijk. In het najaar van 1999 brak het tweede Tsjetsjeens-Russische conflict uit, nadat Tsjetsjeense opstandelingen de buurrepubliek Dagestan waren binnengevallen en Rusland getroffen werd door een reeks bomaanslagen. Het federale leger trok Tsjetsjenië binnen en maakte een eind aan de Tsjetsjeense onafhankelijkheid. Restanten van Tsjetsjeense troepen voerden in het eerste decennium van 2000 nog een rebellenoorlog tegen Russische troepen en de pro-Russische Tsjetsjeense regering. Deze verzetsbeweging vervelde in de loop van de jaren 2000 van een onafhankelijkheidsbeweging tot het zogenaamde Emiraat van de Kaukasus (EK), een rebellengroepering met uitgesproken islamitische motivering. Het EK breidde zich in de tweede helft van de jaren 2000 vanuit Tsjetsjenië uit naar andere Noord-Kaukasische deelrepublieken, voornamelijk Dagestan en Ingoesjetië. De lokale en federale autoriteiten zetten in de daarop volgende jaren maximaal in op de uitschakeling van het EK. In combinatie met een uitstroom van rebellen uit de regio naar het Midden-Oosten, resulteerde dit in een uitgesproken verzwakking van de rebellenbeweging in de hele Noordelijke Kaukasus. Dit leidde ertoe dat de

rebellenbeweging sinds het einde van de jaren 2010 zo goed als volledig uitgeschakeld is. Islamitische Staat probeerde in deze periode voet aan de grond te krijgen in de Noordelijke Kaukasus, maar slaagde er niet in zich te handhaven. Zelfs in Tsjetsjenië is er geen steun of infrastructuur voor gewapend verzet meer. Het huidige klimaat in de Russische Federatie werkt een snelle en sterke repressie van eventuele nieuwe rebellen in de hand. Actueel is er in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan geen sprake meer van een georganiseerde rebellenbeweging, enkel nog van kleine, geïsoleerde slapende cellen of individuen met een zeer beperkte capaciteit. Deze zijn niet meer in staat grootschalige of gecoördineerde acties te organiseren en hebben niet langer de middelen om aan vuurwapens te raken. De huidige situatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan wordt gekenmerkt door sporadische, zeer kleinschalige, geïsoleerde aanvallen op leden van de ordediensten. Zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers dat bij dergelijke incidenten valt, is bijzonder beperkt.

De ordediensten voeren nog steeds acties uit tegen veronderstelde opstandelingen, waarbij ernstige mensenrechtenschendingen kunnen voorvallen. Het betreft zowel zogenaamde speciale operaties waarbij gewapende eenheden van de ordediensten veronderstelde rebellen insluiten en er een vuurgevecht ontstaat, als (onrechtmatige) arrestaties en/of (tijdelijke) verdwijningen. Speciale operaties komen echter slechts zelden voor. Arrestaties en verdwijningen komen vooral in Tsjetsjenië nog voor. In Ingoesjetië en Dagestan is hun aantal zeer beperkt. Vaak worden gearresteerde personen door de Tsjetsjeense ordediensten voor een korte of langere periode in detentie gehouden zonder enig contact met hun familie teneinde hen, vaak door middel van mishandeling, te dwingen zelf een bekentenis af te leggen of om een eerdere gearresteerde onder druk te zetten om bepaalde informatie vrij te geven. Indien ze geen bekentenis afleggen, lopen ze het risico gedood te worden in detentie en nadien spoorloos te verdwijnen, of als een gedode rebel voorgesteld te worden door de ordediensten. Naast (veronderstelde) rebellen, worden vooral personen die kritiek leverden op de huidige machthebbers in Tsjetsjenië hiervan het slachtoffer. Dergelijke arrestaties werden door de Tsjetsjeense ordediensten ook aangewend om onder dwang manschappen te rekruteren voor de oorlog in Oekraïne.

Gelet op het bovenstaande, kan er in de deelrepublieken Ingoesjetië, Tsjetsjenië en Dagestan actueel geenszins gesproken worden van aanhoudend geweld of een open militair conflict tussen de reguliere strijdkrachten van de staat en één of meer gewapende groeperingen, of tussen twee of meer gewapende groeperingen onderling. Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Noordelijke Kaukasus is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.” Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.13. In zoverre verzoekende partij meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 30 oktober 2024 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen kennelijke beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.15. De Raad bemerkt ten slotte nog dat verzoekende partij niet aantoont dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, geschonden is, nu haar immers de mogelijkheid werd geboden de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT